

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 27 вересня 2012 року № 39 (462)

"ЗАХИСТИМО МОВУ – ЗБЕРЕЖЕМО УКРАЇНУ!"

Під такою назвою 25 вересня ц.р. відбувся Всеукраїнський мовний форум національно-патріотичних сил. Ідея такого заходу з'явилася відразу після того, як Президент України В.Янукович підписав квазізакон "Про засади державної мовної політики", відомий ще під абревіатурами "ка-ка", "Кі-Ко" – за прізвищами його авторів Ківалова і Колесніченка.

Форум підтримали різні громадські організації і політичні діячі, зокрема Національна спілка письменників України, Всеукраїнське товариство "Просвіта" ім. Тараса Шевченка, Координаційна рада з питань захисту української мови при Київській міській організації товариства "Меморіал" ім. В. Стуса, Громадське об'єднання "Українська справа", Українська Всесвітня Координаційна Рада, С.Хмара, І.Заєць, І.Драч, Д.Павличко, Я.Кендзьор, С.Брацюнь, О.Бригинець та інші. Освятив захід Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет. При цьому він закликав українців не бути байдужими, захищати українську мову і свою націю.

Зі співдоповідями виступили академік М.Жулинський і професор Києво-Могилянської академії В.Василенко, який аргументовано підтвердив, що юридично нікчемний закон Ківалова-Колесніченка – це новий етап у 350-літній боротьбі Кремля проти української ідентичності, української культури й української мови. Це – замах на саме існування української нації. Щоб зупинити ці небезпечні процеси, українці, на його переконання, повинні боротися проти нинішнього режиму, проводити системні акції для тиску на владу. Він також наголосив на тому, що виборців необхідно закликати не голосувати за кандидатів у депутати, які 3 липня підтримали цей недозакон.

Виступ Героя України С.Хмари був дуже різким. Дісталося не лише В.Януковичу, який "не є легітимним Президентом України, тому що виступає проти її національних інтересів", але й групі української інтелігенції, яка їздила до Криму на зустріч з В.Януковичем, після чого ківаловсько-колесніченковий документ був ним підписаний. Промовця обурила ялова позиція тієї делегації, окремі члени якої брали участь у Форумі. С.Хмара висловив переконаність, що в країні має бути "революційна готовність номер один", і запропонував провести 14 жовтня "Марш захисту конституційних прав і свобод громадян України".

Іван Заєць закликав українців боротися за мову як за власне життя, а діяльність Президента і уряду схарактеризував як замах на конституційний лад України.

Закінчення на 2-й стор.

ПОДВИЖНИКИ

ЖИТТЯ ПРИСВЯТИВ НАЦІЇ

Конгрес Українських Націоналістів щиро вітає із 88-річчям багатолітнього Голову Братства ОУН-УПА Михайла Зеленчука!

Життя друга Михайла є взірцем відданості, самопожертви й лицарської звитяги. З юних літ ставши на шлях боротьби за волю України, він і сьогодні, незважаючи на поважний вік, продовжує працювати на українську справу.

Одинадцять років зі зброєю в руках він боровся за Україну проти фашистських і радянських окупантів, побував у камері смертників, майже 17 років провів у Мордовських концтаборах, але не зламався і не опустив рук.

На зорі незалежності Михайло Зеленчук активно включився в політичну і громадську роботу. 1991 року у Львові відбувся перший Всеукраїнський збір вояків ОУН-УПА, на якому було створено Всеукраїнське Братство вояків УПА. Михайла Зеленчука обирають його Головою, і понад 20 років він жертовно працював на цій посаді. За той час Всеукраїнське Братство вояків ОУН-УПА ім. Р. Шухевича стало авторитетною організацією в Україні та за її межами. Завдяки наполегливій роботі друга Михайла Братство прийняли до Конфедерації Європейських ветеранів Другої світової війни, що стало символічним визнанням Європою національно-визвольної боротьби ОУН-УПА. Чимало зусиль він доклав також для належного пошанування і захисту ветеранів повстанського руху в нашій державі.

Михайло Зеленчук був вірним соратником Слави Стецько, разом вони створювали Конгрес Українських Націоналістів. Друг Михайло був і є для нас моральним авторитетом, багатолітнім членом Головного Проводу. І сьогодні ми часто звертаємось до нього за порадою, покладаємось на його великий життєвий досвід і глибоку мудрість.

Щиро вітаємо Вас, шановний друже Михайле, з уродинами! Зичимо Вам міцного здоров'я, сил і наснаги у праці в ім'я розквіту Української держави! Бажаємо довгих літ життя, шани від людей, оптимізму й усіляких гараздів!

З повагою і вдячністю за Ваше подвижництво

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

Шановні передплатники!

Державне підприємство з розповсюдження періодичних видань "Преса" сповіщає, що 10 вересня розпочалася передплата на українські та зарубіжні періодичні видання на 2013 рік.

Оформити передплату на газету "Нація і держава" можна за "Каталогом видань України" та за "Каталогом видань зарубіжних країн" у будь-якому поштовому відділенні України, а також скориставшись послугою "Передплата ON-LINE" на корпоративному сайті підприємства www.presa.ua. Тепер передплачувати періодичні видання "ON-LINE" стало ще зручніше – розрахунок за передплату можна здійснювати за допомогою системи Webmoney або платіжною карткою Visa чи MasterCard. Ці зручні сучасні засоби електронних платежів дають змогу сплачувати рахунок за періодичні видання, не залишаючи дому чи робочого місця.

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2012 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2012 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: на 1 місяць – 6,01 грн., на 3 місяці – 18,03 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ФОРУМ

"ЗАХИСТИМО МОВУ..."

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Присутній на Форумі С.Брацюнь поділився зі мною своїми думками. Він вважає, що конче потрібна якнайширша консолідація партій патріотичного й опозиційного спрямування, різних громадських організацій довкола ідеї єдиної державної мови, адже положення про українську мову як державну міститься у розділі I "Загальні засади" Конституції України, який закріплює основи конституційного ладу в Україні. У сьогоднішніх реаліях замах на мову – це справді замах на незалежність Української держави.

Всеукраїнський мовний форум ухвалив звернення до Українського народу "На захист української мови і державності". В документі, зокрема, сказано: "Теперішні українононенависники у Верховній Раді та на Банковій, замість дбати про добробут суспільства, грабують Україну і виконують політичне замовлення панівного в Росії путінського режиму. Розроблена в Кремлі багатоходова спецоперація передбачає провокування в Україні розбрату на мовному грунті, організацію конституційного референдуму для розшматування країни та перетворення її на денаціоналізовану губернію Росії. За всі роки незалежності Україна не стояла так близько перед втратою суверенітету і державності".

Всеукраїнський форум: засуджує Президента України В.Януковича за невиконання ним зобов'язання забезпечити прийняття Верховною Радою України у вересні цього року системних змін до законопроекту Ківалова-Колісніченка, розроблених і ухвалених 22 серпня цього року робочою групою; вимагає від керівництва Верховної Ради забезпечити негайний розгляд та схвалення законопроекту Сергія Головатого "Про функціонування української мови як державної та порядок застосування інших мов в Україні"; закликає громадян України голосувати за списки лише тих партій та тих кандидатів по мажоритарних округах, які мають у своїх програмах конкретні положення про підтримку статусу української мови як єдиної державної; звертається до громадських організацій та політичних партій України з пропозицією визначити кандидатури для формування постійно діючого майданчика для об'єднання зусиль всіх небайдужих до долі України сил.

Звернення завершується такими закликами: "Будьмо свідомі загрози Українській державності! Не допустімо реалізації цього сатанинського задуму антиукраїнських сил!Не відступаймо! Не корімося! Не біймося! Україна – наш дім! Не дамо його підпалити нікому!"

Учасники Всеукраїнського форуму "Захистимо мову – збережемо Україну!" домовилися, що його другий етап відбудеться 6 жовтня. Коло його учасників буде розширене не тільки за рахунок тих всеукраїнських організацій, які ще не зголосилися, але й за рахунок громадських організацій з-поза меж Києва.

Тарас МАРУСИК

ВАКХАНАЛІЯ СТАЛІНІЗМУ

"НЕДОДАВЛЕНІ" ЩУПАЛЬЦЯ ПРОРОСЛИ ПОТВОРАМИ

У відкритому ефірі програми "Шустер-Live" на Першому національному каналі комуніст Євген Царьков дозволив собі вдатися до "переконливого аргументу" у дискусії з представником "Свободи": "мало НКВС націоналістів давило. Недодавило".

Зрозуміло, що ці слова викликають шквал обурення українців, чиїх батьків-дідів-прадідів, а то й і їх самих свого часу "задавило" чи "недодавило" криваве відомство професійних катів. Можна розповідати тисячі прикладів, як винищували і виморювали українську націю. Але примітивний біологічний набір клітин, упакований у випещену подобу гомо-сапієнс, не заслуговує навіть на найдошкульніші коментарі. Критикувати можна людину, слизнява біомаса викликає лише огиду й презирство. Напевно, найліпшим коментарем до цих цинічних одкровень став ляпас журналістки Тетяни Чорновіл по вгодованій пиці "захисника всіх голодних і рабів".

Ганна Герман пообіцяла внести на розгляд наступного скликання Верховної Ради законопроект про заборону комуністичної ідеології. Звісно, це був би ефективніший засіб викорінення червоної чуми, ніж ляпас однієї журналістки. Тільки навряд чи це вдасться реалізувати представниці партії, яка використовує комуністів для своїх потреб, наче затичку для заржавілої бочки. Це в екрані послідовники Сталіна-Берії-Кагановича роздувають щоки і борються з олігархами за "повернення країни народу". У потаємних кулуарах вони підраховують олігархічні гонорари за слухняність і солідарність в обдиранні цього самого народу, не з меншою жадібністю, ніж представниці одного древнього фаху за послуги клієнтури.

Народні депутати Кирило Куликов та Ірина Геращенко звернулися до Генпрокурора з проханням "провести компетентну перевірку та вжити заходів для відновлення законності та недопущення в подальшому антинаціональних висловів та розпалювання національної ворожнечі з боку державних діячів". Автори звернення наголошують, що націоналізм – це ідеологія і напрям політики, базовим принципом яких є теза про цінність нації як вищої форми суспільної єдності і її первинності в державотворчому процесі…

… Як відомо, в катівнях НКВС "давили" не лише націоналістів. Страхітливий павук пожирав сам себе, розстрілюючи вчорашніх колег-чекістів і більшовиків: чи то для виконання планів, чи просто для задоволення апетиту на кров. Шкода, що павук не поглинув сам себе до безповоротного кінця. "Давив, але не додавив" свої страхітливі щупальця. І вони проросли потворами.

Людмила КОХАНЕЦЬ

...І "РУССКОГО МІРА"

ГЕЄННА ОГНЕННА У САНІ НАМІСНИКА,

або Чому владика Павло оголошує журналістів божевільними

"А я вам кажу, що кожен, хто гнівається на брата свого, підпадає вже судові. А хто скаже на брата свого: "рака", підпадає верховному судові, а хто скаже "дурний", підпадає геєнні огненній". (Євангелія від Св. Матвія. 5.22.)

Те, що каже намісник Києво-Печерської Лаври, а за сумісництвом депутат Київради від Партії регіонів Павло (Лебідь) про своїх братів і сестер у Христі, вже давно не вкладається не тільки в канони Біблійних заповідей, а й у рамки здорового глузду. Схоже, тема божевілля до хворобливості близька владиці, сам вигляд якого – і в профіль, і в анфас – свідчить не так про причетність до душеспасіння, як до… специфічного промислу на великій дорозі…

Як відомо, цей "благочестивець" прославився "хрестовим походом" проти клінічних відділень Інституту епідеміології та інфекційних хвороб імені Л. Громашевського, які розташовані на прилаврській території і загрожують бридливому до людських страждань "святому отцю" страшними напастями. Поглядаючи ласим оком на ще не приєднану – попри всі зусилля його світських патронів – територію до "лона московської церкви", владика Павло впадає в істерику, наче спіймана на гарячому грішниця, і закликає "очистити центр вселенського православ'я" від "притону". Хворі на СНІД, вірусні гепатити та нейроінфекції для нього не паства, що потрапила в лихо часто не зі своєї вини, а розпусники, нечисть, короста.

"Ситуація, коли я або братія монастиря молимося, просимо вибачення у Господа, одночасно озираючись навколо, чи не має поблизу хворих на небезпечні захворювання, – протиприродна", – бідкається архієпископ про відсутність стерильних умов для лаврської братії. Хоча тут з ним якраз можна погодитися: ситуація справді протиприродна. Крім молитовного фарисейства, і ченцям, і тим паче їхньому настоятелю, напевно, варто було б згадати, як Ісус Христос, наприклад, провідував хворих на проказу, і попросити вибачення в Господа, що наслідують не його чин, а копіюють витівки сатани. Можливо, хоч тоді просвітлилося б у перестрашених звивинах, і дійшли б до них не тільки християнські заповіді, а й ази медицини: ні ВІЛ, ні вірусні гепатити, ні нейроінфекції (озирайся – не озирайся) повітряно-крапельним шляхом не передаються. А ось у той спосіб, яким на території лаври можуть "відпускати гріхи" нічним "парафіянкам" з виглядом ще не розкаяних Марій Магдалин, підчепити якусь неприємність легко. Так чого доброго справді можна "домолитися" до клієнтів СНІДного відділення, прости Господи…

Днями владиці Павлу знову довелося тривожно озиратися на всі боки. Щоправда, цього разу на нього чатували не підступні пацієнти клініки, а… журналістка "Кореспондента" Ксенія Карпенко. У руках тримала не шприц із вірусами, а телефон з диктофоном. Очевидно, і цей предмет, не освячений московською церквою, спричинив у душі настоятеля підозру про теракт. За словами Ксенії, владика Павло заломив їй руки, коли вона прийшла взяти коментар і забрав її телефон. Сказане журналісткою підкріплюють ілюстрації сайту "Кореспондент".

Однак і намісник виявився технічно підкованим. Крім відомого сибаритства – потягу до розкоші, дорогих автівок і… про решту не будемо, не цурається він інтернету. У заяві, розміщеній на офіційному сайті Лаври, владика Павло розписав, за що саме і як зухвало на нього… напала журналістка. "Журналіст задала мені питання: "Скажіть, де Церква бере гроші?". Я відповів, що не уповноважений від імені Церкви обговорювати з нею цю тему. Тоді журналістка заскочила в мою машину (зауважимо побіжно, що їздить "слуга Господній", не на якомусь нужденному "запорожцеві" чи "жигулях", тим паче не на осликові, як Ісус Христос, а на розкішному "мерседесі"; не дивно, що Ксенія поцікавилася фінансовим становищем церкви. – **Авт.**). Я намагався перешкодити цьому, внаслідок чого вона подряпала мені руки, потім вона стала битися… Крайньою зухвалістю після всього, що сталося, стали слова журналістки, звернені до мене: "А де Ваше смирення?".

"Зухвальство" справді дійшло межі. Поцікавитися смиренністю Павла (Лебідя) – однаково, що намагатися знайти Господа в його церкві, що давно перетворилася на бізнес-холдинг.

У Євангелії сказано: "Верблюдові легше пройти через голчане вушко, ніж багатому в Боже Царство ввійти" (Матв. 19.24). Ті, хто показово б'ють поклони "в центрі православ'я", паралельно з розбудовою палаців, мисливських "будиночків", резиденцій і церковних палат, напевно, щиро вважають, що Боже Царство їм гарантовано, як Межигір'я, – в довічну приватну власність…

"Я звертаюся до президента, голови Верховної Ради з проханням, врешті-решт, прийняти якісь заходи по відношенню до божевільних журналістів. Підкреслюю – до божевільних журналістів – не до всіх. Якщо у нас твориться таке беззаконня, потрібно наводити порядок", – так завершив владика свій віртуальний спіч.

"Порядок" вже намагаються наводити. Тільки навряд чи спрямований він на знищення беззаконня. Судячи із "зворушливих картинок" – високопоставлені парафіяни-адресати Павлового неапостольського послання осіняють себе фарисейськими хрестами на тлі лаврських іконостасів – швидше, божевільними чи наклепниками оголосять усіх журналістів. Принаймні точно під цю "статтю" – чи то психіатрії чи то Кримінального кодексу – захочуть підвести тих, хто пише не про ореоли над головою безбожників у рясах, а створює їм дискомфорт зухвалими, але дуже потрібними для суспільства питаннями. Геєнна огненна поки що править балом. Але Божий Суд – не Печерський осередок "кривосуддя"… Амінь.

Людмила КОХАНЕЦЬ

Наші корпункти

Вінниця	В'ячеслав Березовський	(067) 258-55-71
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Ярмолінський Олег	(067) 702-63-37
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

МИ СТАЛИ ВОЛІ НА СТОРОЖІ

ОСТАННІ З КОГОРТИ "ЗАЛІЗНИХ"

Скромний кабінет директора друкарні імені Шухевича в її скромному офісі на околиці Коломиї – робоче місце єдиного в Україні письменника, удостоєного двох Шевченківських премій. У 2009-му трилогія Михайла Андрусяка про вояків УПА "Брати грому", "Брати вогню" та "Брати просторів" за вибором простих українців отримала "Залізного Мамая" – символ Народної Шевченківської премії. Через рік автор цієї фундаментальної трилогії уже пройшов колами офіційного визнання, ставши лауреатом Національної премії імені Тараса Шевченка. За іронією долі, її на Чернечій горі дослідникові національно-визвольних змагань українців середини XX століття, синові репресованих за участь у цій боротьбі батьків Михайлу Андрусяку вручив Президент Віктор Янукович, ідеологічно, ментально й інтелектуально дуже далекий від драматичних подій, описаних у двічі "коронованій" трилогії.

Михайло АНДРУСЯК (ліворуч) і Мирослав СИМЧИЧ на урочистостях із нагоди 65-річчя перемоги повстанців над дивізією НКВС.
Фото з особистого архіву М.Андрусяка.

"ЗМАЛКУ БУВ ДОБРИМ КОНСПІРАТОРОМ"

– Пане Михайле, Президент Янукович, за вашими тодішніми враженнями, хоч трохи розумів, кому і за що вручає найвищу літературну відзнаку України?

– Сталося так, що премію мені присудили ще за часів Віктора Ющенка, а вручати її випало Віктору Януковичу, котрий тоді тільки починав освоюватися в ролі глави держави. Просочилася інформація, що він, слухаючи радників, до останнього моменту вагався, підписувати чи ні указ про присвоєння мені звання лауреата. Зрештою, своїм підписом він лише формалізував рішення комітету з Національної премії України імені Тараса Шевченка.

– У вашій трилогії загальним обсягом близько 2,5 тисячі сторінок зібрано унікальні відомості про діяльність ОУН та УПА на теренах Покуття й Гуцульщини, вміщено сотні світлин, копій колись засекречених архівних документів. Важко уявити, що все це спромоглася зробити одна людина. Як і коли ви насмілилися взятися за цю тему?

> *"Якщо хочете глянути в очі українському націоналізмові, розкрийте книжки Михайла Андрусяка, передивіться сотні фотографій повстанців і звичайних селян, юнаків та дівчат, які тим повстанцям допомагали. Ви побачите розумні обличчя інтелектуалів й очі, наповнені тривогою боротьби й передчуттям смерті".*
> Дмитро ПАВЛИЧКО

– Можу навіть точно назвати день – на Спаса 1985 року. Я приїхав з Коломиї у рідне село Вербівці й пішов до батька на околицю села, де він пас корову. Там побачив його побратимів із колишньої сотні "Орлика". На пасовиську, подалі від чужих очей і вух, вони згадували повстанські будні, не оминаючи й нестандартних ситуацій. Я почав записувати розповіді в блокнот. Це їх спершу насторожило. Але спрацював повстанський авторитет батька. Та й записував я своєю системою шифрування. Лише за один цей день вдалося зібрати дуже цікаві свідчення. Згодом я почав ходити від села до села, використовуючи старі зв'язки батька та його друзів. Мені довіряли, позаяк мав надійні рекомендації, знав структуру повстанського війська й підпілля. До 1989-го, опитавши зо триста очевидців тих подій, зібрав безцінний матеріал і сховав у надійному місці.

– І вами жодного разу не поцікавилися спецслужби?

– Жодного. Напевне, в ті часи КДБ уже не був таким усесильним і всезнаючим. До того ж я змалку був добрим конспіратором. Батьки навчили мене цієї премудрості. І тато, й мама були засуджені на 10 років гулагівської неволі. Ці порівняно невеликі терміни ув'язнення пояснюються тим, що їх судили як неповнолітніх.

У першому класі я вже знав, за що вони воювали і за що загинули восьмеро моїх близьких родичів. Знав, що про це ні з ким не можна говорити, бо батьків поженуть до Сибіру. А цей далекий край тоді уявлявся мені не територією, а якимось страшним кровожерливим звіром, який ковтає моїх земляків. Я виростав у такій атмосфері, тому мені органічно легко було вписатися у повстанську тему.

"ПОВСТАНЦІ XX СТОЛІТТЯ – ПРЯМІ НАЩАДКИ ЗАПОРІЗЬКИХ КОЗАКІВ"

– Головний герой "Братів грому", першої книги трилогії, – Мирослав Симчич (псевдо Кривоніс). Я теж зустрічався з цим легендарним чоловіком кілька років тому і був захоплений його винятковою мужністю. Розгром, вчинений його сотнею поблизу Космача у січні 1945-го над каральною дивізією НКВС і знищення її командира – відомого радянського воєначальника генерал-майора Ніколая Дергачьова, поза сумнівом, – еталон партизанської стратегії і тактики.

– Уперше про славного сотенного Березівської сотні я почув від його старшого сина Ігоря. На той час пан Мирослав мешкав у Запоріжжі, позаяк на рідне Прикарпаття його не пускали спецслужби. Згодом у 1996-му (не без моєї скромної підтримки) він переселився до Коломиї. Це справді людина-криця, яка за любов до України витримала в радянському ув'язненні – страшно подумати – 32 роки, 6 місяців і 3 дні. Він – єдиний з вояків УПА, якому за життя встановлено пам'ятник. За рік плідної співпраці ми підготували матеріали для "Братів грому". Інколи він жартома зауважував, що його так пристрасно не допитували навіть у КДБ, як це, заради історичної правди, доводилося робити мені.

Цим чоловіком, якому невдовзі виповнюється 90 років, не можна не захоплюватися. Його життя – взірець для виховання нашої молоді. Чим більше в нас було б таких людей, тим швидше Україна стала б супердержавою. Це варто затямити всім громадянам України, незалежно від національності, бо не можуть зробити успішною державу поводирі з роздвоєними "язиками", політичні повії, запроданці й прислужники чужинців.

– Очевидно, неспроста чимало провідників ОУНівського підпілля та командирів УПА ототожнювали себе з відомими запорожцями. Той же Мирослав Симчич узяв для конспірації прізвище Максима Кривоноса, козацького полковника часів Богдана Хмельницького.

– Українські повстанці XX століття – прямі нащадки запорізьких козаків. І хоча вони дещо віддалені у часі, але непереможний козацький дух і "залізні" засадничі принципи одні й ті ж: "Бог і Україна – понад усе", "Сам погибай, а товариша виручай", "Воля або смерть", "Здобудеш або загинеш".

Найкращі національні риси характеру – відвага, товариськість, щирість, доброта – і в епоху Запорізької Січі, і в часи боротьби з гітлерівцями та сталіністами допомагали українцям вижити, вистояти, залишаючись адекватними, моральними й неозлобленими людьми. Це – теж феноменальне явище.

"ЗРАДНИЦТВО 50-Х РОКІВ НІКУДИ НЕ ЗНИКЛО"

– Тим часом у книзі "Останні з когорти "залізних" ви назвали десятки конкретних прізвищ і навіть оприлюднили фото осіб, котрі під тиском різних обставин зголосилися на співпрацю з МГБ-КДБ. Вони, зрештою, видали ворогові тисячі побратимів, занапастивши й свій родовід. Не боїтеся помсти, адже багато нащадків тих зрадників і тепер обіймають впливові посади в правоохоронних структурах?

– Непросто, дуже непросто було писати про зрадників. Над цією книгою я важко працював упродовж п'яти місяців. Це були місяці безсоння. Мав стовідсоткові докази вини провокаторів: їхні оперативні псевдоніми в МГБ-КДБ, листи, доноси та інші документи. Обнародувавши добуті факти, я давав читачам можливість зрозуміти, в яких нестерпних умовах воювали останні українські повстанці. Моє тверде переконання: усім, хто був у підпіллі протягом 1951–1956 років, треба поставити пам'ятники. Сьогодні неможливо уявити, яку мужність, витримку і віру в Україну треба було мати, аби не зламатися. Багатьом із них більшовики обіцяли величезні суми грошей, квартири, навчання в престижних вузах. Спокуси, як на ті часи, – неймовірні. Мирославу Симчичу пропонували офіцерську посаду в радянській армії і навчання у військовій академії. Він міг реально стати генералом, бо мав винятковий військовий талант. Та попри все залишився вірний присязі й українському народові.

Дехто, зокрема й серед впливових керівників ОУН та УПА, свідомо обирав інший шлях. Але розплата рано чи пізно наздоганяла провокаторів. Приміром, "високопоставленого" зрадника Кірова (Романа Тучака), котрий був окружним референтом Служби безпеки ОУН Коломийщини, згодом "скосив" інфаркт, окружний субреферент СБ Кузнец (Микола Ільницький), ставши запроданцем, спився. Я зустрічався з ними на їхніх дачах під Києвом. Це вже були деградовані особи. Мабуть, зрада роз'їла їх ізсередини. Тяжіє цей гріх і над їхніми нащадками.

– Це ганебне явище, на жаль, роз'їдає і сучасний український політикум. Воно набуло ще цинічніших форм, бо йдеться не про життя і смерть, а винятково – про задоволення меркантильних інтересів.

– Це також стало одним із найвагоміших аргументів на користь видання книги "Останні з когорти "залізних". Зрадництво 50-х років нікуди не зникло. Не треба далеко ходити за прикладами – загляньмо під купол Верховної Ради: перебіжки з партії в партію, із фракції у фракцію, торгівля совістю, продаж друзів, зухвалий обман виборців.

Зауважте, який вакуум так званий вітчизняний істеблішмент створив довкола екс-Президента Віктора Ющенка. Бридко спостерігати, як до інших політичних хазяїв від нього тікають люди, яких він вивів у велику політику і дав високі посади. При всій неоднозначності оцінок його діяльності на посту глави держави я не сумніваюся в одному: Віктор Ющенко – справді щиро хотів наблизити Україну до рівня демократичних і заможних країн світу. У тому, що за останні роки на цьому шляху наша Вітчизна втратила багато позицій, – провина всіх нас разом узятих.

УМ, ч.142

Конгрес долучається до оргкомітету з побудови пам'ятника Миколі Арсеничу

27 вересня виповнюється 102 роки з дня народження генерала контррозвідки УПА, керівника СБ ОУН Миколи Арсенича. У ці дні до Конгресу Українських Націоналістів звернулась громада малої батьківщини Арсенича – села Нижній Березів, що на Косівщині, з пропозицією про допомогу у побудові пам'ятника їх героїчному землякові.

Голова Конгресу Степан Брацюнь виявив бажання долучитись до оргкомітету із встановлення пам'ятника Миколі Арсеничу. До оргкомітету зокрема входять голова Нижньоберезівської сільської ради М.Іванків, настоятель церкви Св. Миколая І.Полюк. Головою оргкомітету є Василь Арсенич – онук легендарного генерала.

Нижче подаємо рахунок для переказу коштів на побудову пам'ятника Миколі Арсеничу у селі Нижній Березів. Прохання до усіх небайдужих підтримати ініціативу громади села.

Банк отримувача: ВАТ Райффайзен Банк Аваль
Код банку (МФО): 336462
Отримувач: Сулятицький Микола Іванович
Код отримувача (ЄДРПОУ): 2238103839
Розрахунковий рахунок: 2625741199
Призначення платежу: поповнення карткового рахунку №0608670000 Сулятицький М.І.

Прес-служба КУН

† Ігор,
архієпископ Харківський
і Полтавський

ПОЗИЦІЯ

ПРО УЧАСТЬ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛІВ У ПЕРЕДВИБОРНІЙ АГІТАЦІЇ

Заява консисторії Харківсько-Полтавської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви

У зв'язку з надходженням до консисторії Харківсько-Полтавської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви запитів щодо участі члена єпархіального кліру в агітації за одного з кандидатів у народні депутати України вважаю за необхідне підтвердити непохитність позиції Харківсько-Полтавської єпархії стосовно неприпустимості участі священнослужителів у передвиборній кампанії в будь-якій формі – чи то особистого балотування, чи залучення до агітаційної кампанії. Виступи священнослужителя на підтримку одного з кандидатів, політичної партії чи блоку несумісні з його пастирською відповідальністю перед Богом за всю православну паству, незалежно від її партійних переконань чи політичних поглядів. Відсторонення від передвиборної боротьби є необхідною умовою захисту внутрішньої свободи священнослужителя та його неупередженості в суспільному служінні.

Консисторія не має повноважень заборонити громадянинові України здійснювати свої конституційні права. Але якщо священнослужитель зважується порушити рекомендації єпархіального собору та правлячого архієрея й особисто втручається в передвиборну боротьбу, він не має права виступати від імені Церкви та посилатися на авторитет свого сану. Консисторія перепрошує за агітаційні виступи такого священнослужителя й відмежовується від проголошених ним заяв.

Кожен християнин, священнослужитель чи мирянин, відчуваючи свою відповідальність за майбутнє Української Держави, має взяти участь у голосуванні й віддати голос гідному кандидатові або політичній партії. При цьому слід пам'ятати про неприпустимість продажу свого голосу за відвертий або прихований хабар та голосування за кандидатів чи політичні партії, котрі декларують антихристиянські ідеї, пропагують ворожість до українського народу, його національних цінностей і досвіду визвольної боротьби, прагнуть обмежити свободу вживання української мови, заплямували себе практикою політичних репресій. Християнською місією у творенні майбутнього є гуртування Божого люду довкола євангельських цінностей, а не тих чи інших осіб, корпоративних груп або політичних ідей.

ПОГЛЯД

"СВОБІДНА ВОЛЯ СВЯЩЕННА НАВІТЬ ДЛЯ ТВОРЦЯ"

Громадський рух "Просвіта" м. Коломиї та "Правиця" м. Городенка звернулися до отця Зіновія Карася з таким проханням: "Прокоментуйте, будь ласка, як сприймати надмірне вихваляння кандидата від партії влади на Коломийському виборчому округу деякими духовними особами нашої Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ, яке, на нашу думку, тотожне із агітацією за цього кандидата".

Я не маю наміру агітувати вас віддати свій голос за якогось конкретного кандидата. Хай Вам підкаже серце і совість як вчинити на виборах 28 жовтня.

Хтось із недругів кинув у народ заклик голосувати за "ґазду", сільські люди часто так говорять, забуваючи, що влада ділиться на: законодавчу, виконавчу і судову. І тому завданням народного депутата є творити закони, а латати мости і дороги тощо є завданням виконавчої влади, так само завданням судді є справедливо судити за законами, випрацьованими Верховною Радою, тому ґазду шукайте в сільських і міських радах і від них вимагайте того, що вам болить.

Голова Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав Шевчук через мережу Інтернет запевнив, що Церква закликатиме своїх вірних бути свідомими громадянами, тими громадянами, які своїм голосом вибирають власне майбутнє. "Ми нікому не вказуватимемо, за кого голосувати, але ми точно закликаємо своїх людей не продавати свого голосу, бо той, хто купує голос, не може нічого доброго збудувати в Україні", – переконаний Святослав.

Вірні інших конфесій можуть не сприймати не свого главу. Тому я по змозі хочу дати невелику довідку, яка базується на Святому Письмі і науці церкви.

Закони, які штампує сьогоднішня Верховна Рада і підписує Президент, вони штампують під себе, всі вони на шкоду українському народові. Звідси випливає логічний висновок, що кандидат від влади є також злочинець, бо схоче він чи не схоче, буде змушений виконувати волю злочинної влади, і він її вже виконує сьогодні.

Боячись втратити владу в результаті виборів до ВР у жовтні цього року, партія влади розгорнула тотальне, безсоромне, цинічне скуповування голосів, тобто їх волі, про що нижче. На це кинуті величезні кошти, які виражаються дев'ятизначними числами, тобто сотнями мільйонів. Така вакханалія, яка не має аналогів у світовій практиці, розгорнута по всій Україні. Не забуваймо, що ці гроші вкрадені, пограбовані у нас. У нас на Коломийщині ці подачки називають "заради добра". Чомусь ніколи раніше цей кандидат, який розпоряджається цими неліченними мільйонами, ніколи копійки не дав на благодійні цілі. Видаються шалені кошти на всілякі екскурсії на Буковель, на Закарпаття, до Відня, куди запрошують зовсім не бідних людей, людей самодостатніх, які за власний кошт могли здійснити таку поїздку, а, з другого боку, дійсно бідні люди, хворі, каліки, бездомні просять милостиню на вулиці, риються у смітниках і "благодійник" не поцікавиться їхнім горем. Тому це не благодійність, а фальш, фарисейство. В місті заснована газета, де продажні журналісти вихваляють свого благодійника до небес у кожному її числі. Тираж 30000 примірників! Гірко, що до цих похвал підключилася і Церква. Та Церква, яка десятками років мусила ховатися у підпіллі.

У Святому Письмі написано: "Остерігайтеся творити милостиню вашу перед людьми, щоб вони бачили вас, бо не будете мати нагороди від Отця Небесного. Тому, коли твориш милостиню, то не труби перед собою, як роблять лицеміри по синагогах і на вулицях, щоб люди хвалили їх. По правді кажу: вони вже мають нагороду. Ти ж, коли даєш милостиню, нехай ліва рука твоя не знає, що робить права, щоб милостиня твоя була таємна, а Отець твій, Котрий бачить таємне, віддасть тобі явно (Мат. 6 1-4) Це слова самого Господа Ісуса Христа". В Катехизновій частині науки Церкви є "чужі гріхи", серед них "хвалити гріх" є гріхом для того, хто хвалить.

Партія регіонів, якій де-факто продався наш кандидат, відбирає в українців мову, дану Богом на Богом дарованій землі, і це є злочином і гріхом. Партія ця керується з Кремля і це не секрет.

Але є ще одна обставина. Творець Господь Бог, творячи живі істоти, дав кожній з них якісь окремі прикмети, але серед усіх живих творінь виокремив людину і дав їй такі прикмети, які не дав жодному із живих творінь. Серед дарів людини, наприклад, мови, людина дістала розум і Свобідну Волю. Вони людині найбільше знадобились, мабуть, після гріхопадіння. Свобідна Воля священна навіть для Творця, вона непорушна, дістаєш ти цю Волю разом із безсмертною душею.

Сьогодні, у XXI столітті за торбу гречки, а чи за мільйон папірців, що є тотожним, ти продав свою свобідну волю, виконавши злочинну гріховну волю того, хто з метою гріха злочину купив твою свобідну волю. Тим ти образив Найвищий Маєстат, образив Святого Духа. Ти знехтував слова Ісуса Господа, який сказав тобі це. Вибір завше за людиною: "торба гречки і гріх" або нехтуєш "торбою гречки" і зберігаєш в чистоті свою свобідну волю.

Тобі, дорогий Брате і Сестро, дехто підказує: "Дає, так бери, а голосуй як хочеш". А я кажу тобі, якщо ти маєш людську гідність, не приймай жодного дарунка і залишайся вільним від усяких обов'язків вдячності за подарунок.

Один з наших високопоставлених духовних в інтерв'ю журналістам між іншим сказав: "Якби більше було у нас таких добродійників, то нашому народові жилося б краще!" У цій справі, крім моральної, є історична складова. Провідники ОУН, пишучи "Концепцію суспільного ладу у майбутній Українській державі", висловили думку: "Немає нічого більш принизливого для гідності людини, як одержання милостині, що її побудником є милосердя. Це був би устрій жебраків, а не вільних гордих громадян". І далі: "Дана людина може роздати все своє майно бідним, але устрій залишиться той самий і в його системі нічого не зміниться, заплакана дитина простягає руку, щоби зворушити серця, і одержує, або і не одержує подачку. Коли це хтось зачисляє до шляхетних жестів, то ми далекі від ідеї, що їх змістом є жебрацтво! Інша голодна дитина ділиться хлібом з собакою, а поруч... оргії здеградованих багатіїв, що можливо тільки вчора зрадили Батьківщину" (Харківські домовленості, додамо від себе) (Ярослав Стецько, "Українська визвольна концепція", твори Т.1. Видання ОУН, 1987)

Концепція держави, де треба надіятися на благодійництво, щоб нагодувати жебраків – це ганьба нації. Китайці вважають, що помилкою є годувати рибою постійно голодного, його треба навчити самому собі ловити рибу. У правовій самодостатній державі має бути створена суспільна база, де жебрацтво було б неможливе. Узаконювати суспільний стан у нашій державі і ту колосальну кривду, яку роблять бідній частині суспільства знахабнілі олігархи, що розікрали багатство нації і час від часу окремі з них можуть кинути обгризену кістку голодним, чекаючи від них похвали, такий стан вважати нормальним і виголошувати привселюдно: "Богу дякувати за такий стан в державі", – злочин.

Такі думки висловлював великий Франко далеко до наших днів "Поза межами можливого" (Том 45).

Ми не повинні брати участь в узурпації влади а саме це відбувається зараз на наших теренах. Усі ті, які купують голоси, і ті, що продають їх, надіються, очевидно, на велику подяку Москви за продану Матір, "що в латаній сорочці понад Дніпром плаче" (Т. Шевченко).

Невже вони так слабо обізнані зі світовою літературою та історією власного народу? Загляньте до Шекспіра: "Мавр зробив свою справу, мавр може відійти". Таким мавром в недалекій нашій історії був сумної слави Гаврїл Костельник, ставши ініціатором ліквідації Української Греко-Католицької Церкви на псевдособорі у Львові в 1946 році. Коли він зробив свою чорну справу і став більше непотрібний, його просто застрелив снайпер на порозі церкви Преображення. Ще й кинули тінь, що цю справу зробили слуги Ватикану, українські буржуазні націоналісти. Так багатіїв Москва оббере, як липку, за копійки, а самим знайде місця на Колимі або винесе з підвалів Луб'янки упокореними. Все це вже було і діється сьогодні (Ходорковський).

Брати і сестри в Христі Господі нашім усіх конфесій, влада килимом стелить дорогу в Україну "руського миру", в якому ні одній церкві, крім російської православної, місця нема. За наміром Путіна-Гундяєва Україна має бути поглинута відновленою імперією зла остаточно і безповоротно.

Страх, що паралізував людей протягом століть, паралізує нас і в незалежній Україні, в цьому наша влада нічим не відрізняється від окупаційних режимів гітлерівського і більшовицького, вона продовжує утримувати народ у страху, хоч сама боїться народної волі.

Перестаньмо боятися! "…пізнайте істину й істина зробить вас вільними" (Ів. 8, 32).Що ж стосується особи кандидата від партії влади, він має право, як кожен громадянин України, балотуватися в депутати до Верховної Ради, але робити це чесно, відкрито, без підкупу коштами сумнівного походження. Якщо ж він чинитиме гріхи, хай суддею йому буде Всевишній, якому честь і слава на віки віків. Амінь.

о. З. КАРАСЬ,
багатолітній в'язень радянських
концтаборів 1957–1967 рр.

МОНІТОРИНГ СОВІСТІ

КОЛИШНІЙ СІРИЙ КАРДИНАЛ,

його нинішні фантомні амбіції і кремлівський вибір стратегії "УкрАинского вибора"

10 вересня на сайті лідера громадської організації "УкрАинский вибор" Віктора Медведчука опубліковано відкритого листа, адресованого експрезидентові України Віктору Ющенку. У листі, підписаному його пресслужбою, у притаманній їхньому шефу відсторонено зверхній манері, висловлюється реакція на повідомлення Ющенка, яке він зробив у Львові стосовно лобіювання Юлією Володимирівною кандидатури кума Путіна на посаду в помаранчевому уряді. Тональність листа претензійна: "Фе… хто ти такий взагалі? і водночас самолюбувальна, типу пушкінського ("Свет мой, зеркальце, скажи, кто на свете всех мудрее, всех милее и белее"), притаманна в принципі обом ролевим екс-посадовцям (сірий кардинал і Жанна Д'Арк), дозволяє припустити, що факт, озвучений колишнім президентом Ющенком, таки реальний.

Взагалі, Медведчук, який систематично виставляє на сайті, у фейсбуці, на своєму блозі трохи не щодня свої нові профілі і ракурси, є прекрасним об'єктом для психоаналітичних студій. З одного боку, технологи, які з ним працюють, хочуть спрямувати рецепцію користувачів інтернету саме на деконструкцію його хоч і підтоптаного, але пізнаваного в масовій свідомості типового образу "майстра апаратної підкилимної боротьби" й фотографують його то задумливим, то романтично задивленим у далечінь, то з виразом вселенської втоми від дурощів недалекого політикуму… Але при всьому супернав'язливому урізноманітненні його нинішнього тиражного портретування обличчя Медведчука все ж не надається для масових позитивних уподобань: занадто тонкі в нього губи, загостре підборіддя і нестерпно водянисті очі, які хоч-не хоч, видають в ньому людину жорстоку, честолюбну і самозакохану, що в кіно могла б зіграти в кращому випадку роль романтичного Чайлд Гарольда, але аж ніяк не всенародного лідера. З другого боку, проблема Медведчука, так само, як і Юлії Володимирівни, в неадекватній самооцінці, у тому, що амбіції, життєві цілі і сильні вольові якості зациклені й заточені в них лише на одній меті – всенародному лідерстві. Християнський вимір формулює цю проблему як гординя. А для психоаналітиків – це передусім нав'язлива ідея аж до вкрай гіпертрофованих повединкових форм: ритуального жертвопринопшення Тимошенко і фантомної влади над масами у вигляді рекламної кампанії путінського кума.

У тому й річ, що, як їх порівнювати з тим же Януковичем, то ні волі, ні інтелекту, ні амбіцій, як у його конкурентів, у нього нема. І думаю, цими обставинами, помноженими на його прийнятну для мас зовнішність, скористалась мафія за фасадом ПР, що наділила його зовні авторитарними повноваженнями, а насправді диким, божевільним страхом, що ці всі "іграшки" у вигляді Межигір'я, золотих унітазів, мисливських угідь у нього можуть відібрати і в кращому випадку посадять на парашу, як це вже було в молодості, а в гіршому – збудеться відоме пророцтво мольфара, чому й "тіло" оточує себе такою нереальною кількістю охоронців. Та, по суті, Янукович, який опинився не на своєму місці, можливо, ще нещасніший в'язень, ніж його реально ув'язнена антагоністка, що, певно, як і її партнер по духу, ніколи Януковича, навіть у статусі президента, конкурентом собі не вважали.

Інша річ, Ющенко, ненависть до якого часто-густо видає їх приховане за ролево-державницькими іміджами, обличчя. І справа тут не так в ньому, як у тій довірі і любові, що він безпосередньо отримав від людей під час Помаранчевої революції. І це ж не через технології, маніпуляції і колосальні фінанси, що попри всі зверх людські зусилля цих людей, досі не дали бажаного кінцевого результату. Саме в цій точці ненависті до Ющенка сходяться інтереси того ж Медведчука з Путіним і Медведєвим, хоч з різною, думаю, мотивацією. Для Путіна ці почуття спрямовані не так на саму персону екс-президента, як на втілену в його образі українську спільноту, яка не погоджується на васальну щодо Москви роль. Ненависть Медведчука адресується саме до персони екс-президента, оскільки він, нехай на якийсь момент, але отримав те, що є недосяжною і через те ще нав'язливішою медведчуківською ідеєю: бути всенародно обраним… Такий собі психопатичний комплекс Сальєрі. Чим, до речі, пояснюються висловлені в пресі припущення стосовно організації у 2004 році тодішнім лідером есдеків отруєння кандидата в президенти Ющенка.

Подивімося на деякі факти біографії Медведчука. Наприклад, уявімо, як по-звірячому він б'є ногами неповнолітнього хлопчика, затягнувши його у під'їзд – колишній "юний дзержинець", комсорг юрфаку, керівник групи ДНД, що проходжалися колись вечірнім Києвом. Мабуть цей хлопчик дозволив собі якоюсь непокорою дошкулити дружинникам. Таке з міліцією часто буває. Я навіть думаю, що часто в ці органи спеціально, щоб уникнути покарання, йдуть приховані садисти. Але саме за цим фактом в радянський час велась кримінальна справа. Або його відома з багатьох свідчень "адвокатська" промова під час суду над Василем Стусом, в якій він, підтвердивши усі висунуті прокурором звинувачення його підзахисному в антирадянській діяльності, висловився за пом'якшувальну обставину: сумлінну працю великого українського поета на конвеєрі взуттєвої фабрики. Таке от несамовите бажання влади, навіть фізіологічної насолоди від влади над іншим, особливо якщо цей інший має талант і авторитет у широких колах інакомислячої громадськості. До цього можна додати патологічну потребу щодо нагород, премій, державних відзнак, наукових звань… Гадаю, що зіркова участь дружини путінського кума ведучою у телешоу "Україна має талант" – це теж певною мірою опосередкована компенсація цього чоловіка в задоволенні народною любов'ю, що його технологи постараються розвинути з наближенням 2015 року.

Подібного роду нарцисизм психопатичного типу, що, за визначенням, є поза зоною традиційної української системи цінностей, насправді дуже небезпечне у політиці явище, ще руйнівніше за олігархічні Регіони. Бо не маючи мінімальних шансів отримати електоральну підтримку хоча б на рівні падаючого рейтингу діючої влади, що тим не менш, нехай номінально, але дає їй підстави ідентифікувати себе владою українською, у Медведчука цей стимул парадоксально відсутній. Це можна порівняти з кіно про маніяків, які четвертують кохану жертву, яка не визнає і втікає від такої любові. Ця його докорінна залежність від власних комплексів перетворює рекламоване обличчя на абсолютно маніпуляційний об'єкт, яким дистанційно управляють з Кремля, спрямовуючи дії "УкрАинского вибора" не так на піднесення Медведчука до найвищих посад, як на продавлювання пропонованих ним "референдумів", які мають на меті дійсно четвертувати (федералізувати) Україну, реконструювати мовну і культурну ідентичність і врешті-решт зробити її своєю євразійською губернією. І все це буде представлено не як зовнішня агресія, а як народне самовиявлення. У цьому і є головна підступність цього стратегічного проекту Москви, просувати який по чекістсько-родинній лінії кум імперський доручив куму губернському, в якого хоч і не із золота унітази, проте фонтани танцюючі.

І в цьому, зокрема, полягає драматизм поточних виборів. Опозиційні сили на чолі з БЮТ, "Ударом", сателітом Регіонів – "Україною Вперед", відаючи це чи ні, танцюють в постановці навіженого підкилимного хореографа. Єдині дві сили, що зберігають імунітет і обстоюють національні державні цінності, попри фонтануючу зі всіх боків зневагу і критику, особливо з боку інтелектуальних кіл, а також низький рейтинг виборців, – блок "Наша Україна" і "Собор". Але вони фактично не впливають на ситуацію. Тому доводиться, як у 2004 році, сподіватися хіба на Боже Провидіння…

Ольга РІЗНИЧЕНКО

НА ПУЛЬСІ

ЗАКОН РОЗБРАТУ В ДІЇ

Олександр Сачко: "Закон про мови відкриває скриньку Пандори на Закарпатті"

Закон про мови відкриває скриньку Пандори у порубіжних регіонах України, таких, зокрема, як Закарпаття, де поруч проживають представники різних національностей. Так вважає голова Закарпатської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Олександр САЧКО.

"Запровадження в одному із сіл Рахівського району румунської мови як регіональної, а в Берегівському районі угорської свідчить про тенденції посилення впливу інших держав на свої національні громади на території України. Окрім того, розбурхуванням мовної теми займаються місцеві політики, аби отримати швидкі політичні дивіденди перед виборами", – переконаний політик.

За словами Олександра САЧКА, інтереси національних меншин на Закарпатті було захищено належним чином і без "Закону про основи державної мовної політики".

"Так, скажімо, в Ужгородському університеті функціонує факультет угорської мови, а в Берегові – Закарпатський угорський інститут, в області працює понад 100 шкіл із угорською мовою навчання. Дай Боже, щоб в інших державах так дбали про українські громади, як дбає Україна про нацменшини, що проживають на її теренах", – наголошує він.

Голова Закарпатської обласної організації Конгресу застерігає, що політичні ігрища навколо мовного питання, в які грають безвідповідальні політики, загрожують суверенітету й територіальній цілісності України.

Прес-служба КУН

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

КОЛИ БРАКУЄ ЛОГІКИ

Я вже немолодий чоловік. Але скільки в мене вистачить сил і можливостей, буду боротися за свою Україну, її мову і культуру. Мені, до речі, 6 серпня цього року виповнилося 78 років. Доля кидала мене в різні кінці світу: служив на Далекому Сході, Владивостоці, в Китаї. 1960 року повернувся в Україну, брав активну участь у відродженні України, за що зазнав утисків і позбавлення волі. 1989 року від Запорізької організації їздив у Прибалтику за газетами і прокламаціями, багато разів бував у Західній Україні. Співпрацював з місцевою газетою "Дзвони Підгір'я", де й досі пам'ятають про мене люди за статтями, які я там публікував.

Що нині відбувається на теренах України? Як на мене, люди розчарувалися в політиках, і потрібно цим політикам довести, що вони чогось варті. Я, хоча й немолодий, стараюся зі своїми побратимами пояснити людям, особливо з глухих сіл і хуторів, що діється насправді.

Влада на місцях стверджує, що все добре і прекрасно. Багато людей питають, чому й досі не засудили Пукача, і ніде їм про це дізнатися. Питають, хто така Королевська, Кличко та інші. Кажуть, що не завжди можуть купити українську газету.

У травні-червні лежав у лікарні, погіршився зір. У палаті було багато людей і серед них індієць. Він закінчив наш Запорізький медичний університет. Сам із міста Асам. Розповідав про Індію, її звичаї та традиції. Був здивований нашими порядками – це і свята, яких у нас, як він казав, дуже багато і ніде в світі такого нема. Релігійні, державні, комуністичні і т. д. Також показав нам диплом, який йому видала Україна англійською і російською мовами. Ото він і спитав мене, а як же, державна, українська, чого це російська в Україні стоїть вище української, державної мови?

Ось і виходить, що навіть студенти-іноземці не можуть збагнути логіку нашої держави. Може, ви поясните через газету?

Василь НЕНЧЕНКО,
м. Запоріжжя

ПОГЛЯД

ВИРОК ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ КНИГИ

Українська книжка переживає зараз не найкращі часи. Попит на неї зменшується з катастрофічною швидкістю. Протягом двох останніх років наклади українських книг зменшились більш ніж на 7 мільйонів примірників, повідомляє Державний комітет з телебачення і радіомовлення. Українці дедалі менше коштів витрачають на купівлю книг, до прикладу, згідно з даними асоціації книговидавців та книгорозповсюджувачів, торік кожен українець витратив $2,5, натомість росіянин – $22, а німець – $150. Доволі сумна статистика. Проте чи варто констатувати факт, що наші земляки перестають читати? Чи насправді книга в сучасному світі стала чимось, так би мовити, другосортним?

Нині дедалі рідше можна побачити в книжкових магазина так звані "аншлаги". Люди просто перестають відвідувати книгарні. Видавці ж, у свою чергу, б'ють на сполох: їхня продукція не цікавить споживачів. Згідно з соцопитуванням "Демократичних ініціатив", половина громадян України взагалі не читають книжок і не мають у них потреби. Наклади знижуються. В нашій країні на одного жителя, згідно з офіційними статистичними даними за 2011рік, випускають 1,2 книги, водночас в сусідній Росії цей показник коливається в межах 4–5 примірників.

Вітчизняна книгоіндустрія пасе задніх. Зменшується кількість видань та їхня якість. Та й кількість книжок, що розвивають розумові здібності й творчий потенціал українців, з року у рік поступово зменшується. Їх витісняють видання сурогатного типу чи література сумнівного ґатунку, каже президент Української асоціації видавців та книгорозповсюджувачів Олександр Афонін. Нині дедалі частіше на прилавках магазинів можна побачити російськомовні книжки. Варто відзначити, що їхня ціна набагато нижча у порівнянні з українськими аналогами, та й деякі книги іноземних авторів можна знайти лише в російському варіанті, що не може не турбувати. Однією з основних причин такої ситуації є те, що російські книжки потрапляють з Росії в Україну не лише офіційними партіями з відповідним митним оформленням, а й через так званих мішечників, яким дозволено ввезення товару на суму 200 євро (хоча сума насправді набагато більша) без оформлення декларації й сплати державмита, ну й, звичайно, не варто забувати про "книжкову контрабанду".

Проте не варто поспішати приписувати нашу націю до класу "невігласів". Хороша, справді вартісна україномовна книжка в авторитетному магазині коштує від 50 гривень. Що ж, середньостатистичний українець заробляє близько 2500 грн. Значна частина іде на оплату комунальних послуг, вартість яких ледь не щомісяця зростає; ще одна – на купівлю: харчів, одягу та ще низки необхідних речей. Що ж залишається? Отже, не дивно, що книги залежуються на своїх полицях місяцями: українці, на жаль, просто не мають змоги дозволити собі таку розкіш.

Молодь – наше майбутнє. Освічена, інтелектуально багата та національно свідома громадськість – ось "безхмарна перспектива", проте без книжок – це неможливо, адже ж книга – джерело знань. Ця заповідь відома усім ще з шкільної парти. Але, як бачимо, розвиватися рідною мовою стало дорого і невигідно. Нині більшість молодих людей блукає нетрями інтернету в пошуках електронної версії потрібної книги, шанувальники ж "класичного читання" надають перевагу книжковим "базарам" і так званим "книжковим секонд-хендам", де за помірну ціну можна придбати хороший примірник, дарма що не в найкращому стані...

Невже влада не зацікавлена у розвитку вітчизняного книговидання й популяризації української книги? З 2003 року українські книговидавці були звільнені від податку на додану вартість. Проте нещодавно, неначе грім з ясного неба, пролунала звістка про скасування податкових пільг для української книги і друкованих ЗМІ: Державна податкова служба та Міністерство фінансів представили документ "Концептуальні зміни податкової системи", згідно з яким з першого січня 2013 року буде скасовано низку пільг, зокрема й для книговидавців. Таким чином фінансисти хочуть "залатати діри" в українському бюджеті. Та чи не завелика це ціна? Впровадження так званого книжкового ПДВ не стане панацеєю від усіх хворіб Мінфіну, проте це – нищівний удар для української книжки. Адже ж, за словами Президента асоціації видавців О. Афоніна, нововведення можуть призвести до подорожання цього продукту на 40 відсотків (!). Що ж тоді буде з вітчизняною книгоіндустрією? Її неодмінно чекає загибель: конкуренція з дешевшим російським продуктом не залишить їй ані найменших шансів на існування. Проте, через кілька днів після оголошення "книжкового вироку", міністр освіти і науки, молоді та спорту Дмитро Табачник спростував цю інформацію, запевнивши, що уряд не скасовуватиме пільг, однак він, міністр, звинуватив у такій скандальній справі, як би це парадоксально не звучало, колишнього голову Національної спілки письменників України Володимира Яворівського. Однак жодної причетності обвинуваченого до "новоспеченої постанови" немає, адже ж за всі 20 років у політиці він завжди підтримував і захищав українську мову та культуру, повідомляє прес-служба нардепа. Політик назвав це "обвинувачення" "найбездарнішою провокацією, яку міг придумати лжеміністр Табачник". Як завжди, годі знайти винного. Усі перекладають вину на плечі іншого, проте все-таки проект ганебного документа існує, і хтось "дав йому життя".

Доля української книжки є досить примарною. Хоча й, як було сказано, пільг ніхто не скасовуватиме, проте немає диму без вогню. Можливо й справді, уряд, на тлі так званого мовного закону, готує нам "черговий подарунок". Адже ж, якщо влада серйозно не дбатиме про вітчизняних книговидавців, то український "продукт" може зовсім зникнути з полиць, натомість його місце займе дешевий "русскоязычний" аналог. Можливо, саме таку мету перед собою ставлять сучасні українські політики? То яке ж майбутнє буде в країні, яка власноруч розіп'яла рідне друковане слово?

Оксана ТУЧАК,
студентка факультету журналістики
Львівського національного
університету ім.І.Франка

ОКРЕМА ДУМКА

ЧОМУ П'ЯТАЧОК СТАВ В ОПОЗИЦІЮ ДО ВІННІ ПУХА?

Ольга РІЗНИЧЕНКО

Замислитися над цим питанням змусив мене артстритівський об'єкт, на який випадково натрапила, гуляючи Коцарською вулицею у Харкові. Автор Роман Мінін (чи не далекий нащадок Кузьми, що красується відлитим у бронзу на головній площі "білокамінної?) походить з шахтарської династії, закінчив Академію дизайну та мистецтва, і належить до останньої прижиттєвої генерації вихованців "харківської школи монументального живопису" академіка В.Ґонтова. Популярність до нього прийшла після "закриття не відкрившись" виставки "План втечі з Донецької області", забороненої чиновниками шахтарського краю до показу "через наруги автора над "героїчною професією гірняків". Хоч насправді, ніхто як Мінін, досі так не звеличував і не сакралізував роботу своїх земляків у копальнях.

Власне, говорити про Мініна як одного з лідерів та ідеологів артстритівського руху в Україні – не предмет цієї замітки. Його осмислена в православному дусі шахтарська тема: герої картин самозаглиблені, простодушні й смиренні, має стильовий діапазон від візантійського, давньоруського іконопису до традицій бойчукістів, Д. Сикейроса, Д. Ривери і потребує ґрунтовного дослідження.

Тут же мене цікавить саме це його виконане в манері народного або дитячого примітиву графіті з мілнівськими "не розлий вода" героями, які сьогодні, про що він повідомляє, розійшлись на "ідеологічному ґрунті". Малюнок відповідає і моїм власним спостереженням над певними процесами у суспільному житті, які ще не оприявнились як загальні тенденції, але ніби дозрівають і накопичуються у фактажі. Що я маю на увазі?

Спробую спочатку передати зміст моїх роздумів одним з прикладів. Чомусь останнім часом моя вулична комунікативна україномовність викликає в незнайомих людей бажання вилити душу, поділитись наболілим. Заходжу на днях до перукарні, маючи кілька годин вільного часу. Косметолог (як з'ясувалось з розмови, із дипломом Харківської юридичної академії, до перекваліфікації попрацювала у Податковій), наносячи мені на обличчя маску, розповідає свій біографічний сюжет з україно-російською колізією:

"Я виросла у центрі Харкова. Закінчувала школу у 85-му. З "учілкою" української, злою кугуткою з шиньйоном на голові, в мене була класова ненависть. Вона мене постійно виганяла з уроків змивати брови, які я ніби фарбувала. А це в мене від природи: біле волосся і чорні брови. Клас в ці моменти падав від реготу. І я в її особі зненавиділа усе українське. Російську ж літературу завжди і за програмою і поза нею перечитувала й до недавнього часу вважала себе вихованкою Пушкіна, Толстого, Достоєвського. Але це не заважало мені ідентифікувати себе українкою. У 2004 році ходила на мітинги проти Януковича. Бо сприймала Помаранчеву революцію як опозицію культурних людей, незалежно від мовлення, і неграмотного жлоб'я, гопників. Тобто свою російську інкультуральність сприймала як належну, як міський варіант власної української. Але зараз, як ніколи, ця внутрішня роздвоєність мене почала страшенно дратувати. Я не можу слухати ні російську естраду, ні читати російську літературу. Бо особливо після прийняття закону про регіональні мови в мене на рівні підсвідомості з'явився комплекс ототожнення всього російського, що насильно насаджується, із Кернесом, Добкіним, Януковичем, тобто із тим, що викликає в мене страшенну огиду". Одним словом, раніше, ще років тридцять тому, цей болючий комплекс меншовартості відчували, потрапивши у центральні райони великого міста україномовні мешканці околиць. Тепер подібний комплекс починають переживати совісні і морально здорові мешканці центрів русифікованих міст.

Мені останнім часом частіше доводиться стикатись із цим феноменом, коли в російськомовних людей закон про регіональні мови викликає алергію до всього російського.

Чим це пояснити? Мені здається, що мирне співіснування української ідентичності з російськомовністю у свідомості східного українця до недавнього часу базувалось на інерції виправдання: "я ж не винуватий, що мене так навчили, так виховали. Мені так легше висловлювати свої думки…"

Але ж мовлення – це не лише лексичний рівень вислову. Це ще органічний спосіб мислення, ритміка, фонетика, уява, що пов'язані з національно-культурним історичним генотипом, спільними духовними і психофізичними особливостями людей, які живуть на певній території з тільки їй притаманними ландшафтом, рельєфом, кліматом, природою, які й формують спільні риси їхньої ідентичності й мовлення. Вони можуть бути приспаними і прихованими в часі зовнішньої окупації, примусової асиміляції з боку чужинців. Але вони незникненні. Спрацьовує інстинкт страху і самозбереження.

Та коли ці примуси йдуть від своєї влади, покликаної звільнити спільноту від їхньої залежності, це так сприймається, якби батько сам ґвалтував і з користю для себе віддав на ґвалт сусідові свою дитину. І така протиприродність у ставленні "своєї влади" до громади, якою б лячною ця влада не видавалася, вже не викликає страху – лише огиду до всього, на що ця вона спирається, а це в нашому випадку нав'язування російського контенту в різних формах і варіаціях і передусім на тему російськомовності.

Люди, які сьогодні хочуть позиціонувати себе як вільні особистості, починають розуміти, що в умовах тотальної деморалізації, яку здійснює керована ззовні антиукраїнська аморальна влада, перспективу розвитку в самовдосконаленні можна знайти лише у гармонії власного мовно-культурного простору. Звідси й походить головне розходження П'ятачка і Вінні Пуха на "світоглядному ґрунті".

Те, що певні суспільні ідеї, явища і процеси персоніфікуються як психологічні та поведінкові архетипи, відомо з часів Карла Юнга. На графіті фразою "стал русофобом Пятачок" персонаж з відомого кожному радянського мультика змальований суб'єктно, як герой, нехай маленький, простодушний, але водночас рішучий, динамічний і готовий до злету. Чому? Бо він є сувереном своєї волі. І позитивність його вербальної "фобії" підкреслюється зображенням. "Русофіл" Вінні Пух, хоч і в рази більший за П'ятачка, але заземлений і зациклений на "русофільстві". Ця іронія антонімії пуха (нехай земля тобі буде пухом) і духа звучить відносно ідеоматичного пушкінського рядку ("О сколько нам открытий чудных готовят просвещенья дух"). Відкриття духовного просвітлення в тому і полягає, щоб дивитися в корінь і бачити правду незалежно від історично сформованих стереотипів та нав'язаних системою ідеологем.

Цікаво, що у малюнок Мініна втрутились вуличні репери і представили свою версію конфлікту між героями Мілна, перевівши його з міжнаціональної площини у соціокультурний формат. Вони додали П'ятачку статус санти і посвятили санта – П'ятачка у неформали, репери, що драйвує і відривається на всі 228в. Вінні ж репери додали злого звірячого виразу і представили як мішку (добкіна?), напиханого згори, звісно, "опілками і трухою", а знизу доларами, бруталізувавши відповідно звучання пушкінської фрази. У такий спосіб мілнівський сюжет актуалізувався в діалозі андеграундних субкультур і гострих ціннісних проблем, якими ментально і кожен на своєму культурному рівні переймаються сьогодні мешканці Харкова, як, певно, й інших індустріальних міст Сходу.

ВИДАТНІ УКРАЇНЦІ

МОГИЛА ХУДОЖНИЦІ ІВАННИ НИЖНИК-ВИННИКІВ

Свою статтю "Художниця, яку забуто: спогад через 20 років" (№ 29 за 19.07.2012 р.) – про хранительку Винниченкового "Закутку" Іванну Нижник-Винників – я завершив розповіддю про поховання її праху на Янівському цвинтарі у Львові.

Коротко нагадаю. Перед смертю І.Нижник-Винників, яка прожила понад 30 років у провансальському містечку Мужен, в будинку, який колись належав подружжю Винниченків, заповіла поховати її прах у місті свого народження. Доля розпорядилася так, що в далекому 1993 році саме мені випало привезти урну з її прахом в Україну, яку я передав Національному музеєві у Львові.

Невдовзі потому я майже на рік поїхав на навчання до Франції як іноземний стипендіат тамтешнього уряду. Повернувшись до Києва в кінці 1994 року, працював і підпрацьовував паралельно на кількох роботах. За всіма клопотами і різними життєвими перипетіями я забув поцікавитися, на якому цвинтарі поховали митця.

Напередодні сторіччя славної української художниці моя пам'ять почала в якихось закапелках напружено нащупувати ледь помітні сліди. Спогад про урну з прахом, привезену з Франції, та її передачу у Львів підштовхнув мене з'ясувати, на якому цвинтарі спочив прах І.Нижник-Винників, адже інформації ні в інтернеті, ні на електронних сторінках двох найбільших львівських кладовищ – Личаківського та Янівського – не було. Львівські друзі (дякувати Богові, що вони є) допомогли мені встановити це місце – Янівський цвинтар.

З того моменту, з липня ц.р., я вирішив, що в першій поїздці до Львова мушу розшукати могилу І.Нижник-Винників і сфотографувати її. Мені здавалося, що, маючи стільки інформації, не буде проблем знайти могилу.

Така нагода трапилася в середині вересня. Опинившись на цвинтарі, я відразу звернувся до завідувача. Ним виявився молодий доброзичливий чоловік, та про І.Нижник-Винників нічого не знав, а списки поховань, за його словами, зберігаються в архіві десь в іншому кінці Львова. "Хоча, Ви знаєте, – сказав він мені, – в нас тут є комп'ютер". Я почав зиркати тудисюди, але в невеликому досить темному приміщенні комп'ютера не було. "Та й звідки комп'ютер, – думав я, – якщо навіть міський телефон не працює".

"Комп'ютером" завідувач Янівського цвинтаря назвав чоловіка похилого віку, який сидить в будиночку навпроти, чимось схожому зсередини на кочегарку. З шафи – його "ровесниці" – цей чоловік дістав кілька давніх книг обліку могил за понад 60 років. Ні за 1993, ні за 1994 роки знайти прізвище художниці (а я шукав і за її дівочим – Нижник, і за прізвищем по чоловікові – Винників) не вдалося. І вже коли здавалося, що піду я ні з чим, вирішив перевірити записи за 1995 рік. Виявилося, що урну з прахом І.Нижник-Винників підховали в могилу родини Бойків-Нижників у вересні 1995 року на 31-му полі в 28 могилі II ряду знизу.

Після цього розпочався пошук "на місцевості". 31-ше поле – поблизу брами. Там – сотні могил. Незважаючи на начебто точні координати, знайти могилу не вдавалося. Лише з третього заходу після підказки працівника кладовища, де може бути ота 28 могила, я побачив металевий хрест, на якому прикріплено чотири таблиці з викарбуваними на них шістьма прізвищами. У цій могилі спочивають, крім І.Нижник-Винників, Бойко Зиновій, Нижник Василь, Нижник Марія, Бойко Леся і Бойко Мирослав Михайлович.

На 31-му полі похований ще один митець, художник-монументаліст Модест Сосенко. На Янівському цвинтарі – могили поета Богдана-Ігоря Антонича, голови Державного секретаріату Західноукраїнської Народної Республіки Костя Левицького, головного командира Української Галицької армії, генерала Мирона Тарнавського, зв'язкової Євгена Коновальця Ольги Басараб.

Чи не найвідоміші поховання Янівського цвинтаря – стрілецькі могили, яких нараховувалося понад шість сотень. За радянських часів вони були поруйновані бульдозером, а згадувати про це можна було пошепки у колі перевірених знайомих. Але пам'ять про захисників Львова й України не стерлася. Тепер на тому місці – чи не найвеличніший меморіал усього кладовища.

Тарас МАРУСИК

Меморіал Січових Стрільців на Янівському цвинтарі

Могила Богдана-Ігоря Антонича на Янівському цвинтарі

ПОЗИЦІЯ

ДОПОКИ?

Як із фронтових зведень, щохвилини і щогодини величальними голосами ведучих теле- і радіоновин, летять розривними кулями в наші серця повідомлення обласних рад щодо впровадження регіональної російської мови. Наввипередки, стахановськими темпами, обганяючи одна одну, ради приймають їх, щоб встигнути прозвітувати замовникові українофобської політики з-за кордону.

Якби такими темпами ці "слуги народу" ухвалювали рішення про допомогу мільйонам нещасних і забутих від виборів до виборів людей похилого віку, інвалідам, дітям, то вони б жили зовсім не так, як живуть тепер. Хто чув за останні роки, що десь по Україні відкрилися нові дитячі садочки, школи з українською мовою викладання, музейні споруди чи заклади культури? Виняток становив збудований з неймовірними перепонами і труднощами протягом багатьох років незалежності музей Києва.

Кругом лад. Усе поробили: і житло для молодих сімей, і дороги (хоч би для того, щоб не позичати очі в Сірка, що держава в центрі Європи, а має найгірші в світі шляхи сполучення), і робочі місця з'явились. А може, підняли би хоч до мінімального європейського рівня зарплати та пенсії? Ні! У наших рульових до цих "мєлочей жізні" руки не доходять і голови від цього не болять.

Вони, як перед всесвітнім потопом чи нашестям інопланетян, у бажанні, вартому кращого застосування, у рабському поклоні в три погибелі ринулись виконувати забаганки ненаситного сусіда, вбиваючи в наші серця стрілу нестерпного болю від наруги над святинею кожного українця – рідною мовою.

Мова – це основа нації. І дії, спрямовані на знищення української мови (і так упосліджено́ї від імперських, царського, а потім совєтського, режимів), можуть означати тільки одне – оголошена неприкрита війна на знищення української нації як такої.

От таке діяння влаштували нам, панове українці, яничари-запроданці. Йде глибоке і грубе хірургічне втручання лікаря-вбивці в серце нації. Йде надглибоке буріння під основи державності, задля вихолощування нашого найсвятішого і найдорожчого, того, що наші предки зберегли для нас теперішніх і поклали за це мільйони життів, – нашої співучої української мови. Троянський кінь вже на нашому порозі. І які яничари з нього вилізуть вночі – неважко здогадатися. Тому – якщо ми й тепер не зрозуміємо, яка небезпека таїться у цьому антиукраїнському шабаші – недалекий той час, коли по цій святій багатовіковій землі, замість господарів та охоронців духу українського, блукатимуть дикі і хамовиті яничари-мутанти.

Чи цього ми будемо чекати в мовчазно-волячому терпінні, панове українці? Чи, може, вже настав час дати рішучу відсіч заради збереження єдиної української держави всім явним і прихованим ворогам-перевертням, які відверто і цинічно шматують нашу душу і нашу землю? Потрібно раз і назавжди поставити на місце різного роду виконавців чужинецьких забаганок, бо інакше ми можемо стати останнім поколінням українців.

Валерій ФРАНЧУК,
Лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка

НОВИНИ. ПОДІЇ

НАШІ – НА ТЕЛЕКАНАЛІ

Оксана Опимах та Володимир Петранюк на телеканалі "Київ"

Кандидати в депутати від Конгресу Українських Націоналістів по 214 та 216 мажоритарних округах Оксана Опимах та Володимир Петранюк взяли участь у прямому ефірі телепередачі "Вибори-2012" на ТРК "Київ".

Конгресівці, відповідаючи на питання ведучого ефіру, що спонукало їх балотуватися в парламент, розповіли глядачам каналу, що належать до партії зі сталими традиціями національно-визвольного руху, якою є Конгрес Українських Націоналістів, і в нинішніх умовах, коли націю утискають, нищеться все українське, змушені йти виборювати права українців у стінах парламенту.

"Це наша громадянська позиція, наше рішення, підтримане побратимами на XIV Зборі Конгресу. І у всій своїй діяльності на шляху до представництва в парламенті ми відчуваємо плече і підтримку наших побратимів і наших героїв, які започаткували боротьбу за утвердження націоналістичних ідеалів в українському середовищі", – наголосила Оксана Опимах.

В ефірі порушувалися питання, які першочергові завдання ставлять перед собою кандидати в парламенті, чи потрібна їм депутатська недоторканність і багато інших цікавих питань.

За матеріалами ТРК "Київ"

НА ПУЛЬСІ

Кандидат у народні депутати викриває лохотрон у виборчій комісії округу № 214

21 вересня кандидат у народні депутати від Конгресу Українських Націоналістів Оксана Опимах відвідала жеребкування щодо майбутніх членів ДВК в окружній виборчій комісії № 214 у Києві.

"У нас на окрузі 57 суб'єктів виборчого процесу – кандидати і партії, які подавали списки своїх претендентів у члени ДВК. Перед початком жеребкування у кількох членів ОВК і довірених осіб побачила списки, де всі суб'єкти були вже під номерами. Вони нібито були визначені на попередньому засіданні, куди нас, звісно ж, не запрошували", – каже Оксана Опимах.

"Я взяла подивитись такий список. Здивувало, що там навпроти кількох номерів, стояли стрілочки, ніби когось кудись планували перенести чи поміняти місцями. На мої запитання, що означають ці стрілочки, ніхто нічого не зміг пояснити. Я помітила, що й навпроти КУН, який був під № 19, стояла стрілочка – ніби треба поміняти місцями з іншою партією", – продовжує Опимах.

"Коли ж почали жеребкування, голова комісії сказав, що то попередні списки, і всім, хто обурювався з цього приводу, не охоче надали "правильні" списки. Під час жеребкування виявилось, що лише перших 19 номерів із "правильного" списку потрапили в члени ДВК", – каже Опимах.

"В результаті жеребкування членами ДВК по округу № 214 стали, окрім представників партій, які створюють фракції у Верховній Раді, представники маловідомих та технічних партій. Представники КУН та більшості реальних опозиційних сил пролетіли. Ось такий виявився політичний лохотрон", – зазначає кандидат від Конгресу в окрузі № 214.

Прес-служба КУН

ЦЕ – НАША ІСТОРІЯ

ТАМ, ДЕ СТОЯВ КОНЦТАБІР В ЯВОЖНО

У рамках заходів 65-річчя злочинно-репресивної акції "Вісла" 8 вересня 2012 р. відбулося жалібне паломництво на місці давнього концентраційного польського табору в Явожно, що був заснований польськими комуністами у 1945 р. на місці колишнього нацистського філіалу концтабору Освенцім. Після війни в порожніх бараках знемагали німці, поляки, а починаючи з весни 1947 р., у концтаборі масово ув'язнювано українців, яких підозрювали у співпраці з УПА. Під час операції "Вісла" близько 4 тисяч українців страждали в цьому явожницькому пеклі. Серед ув'язнених були чоловіки, жінки, греко-католицькі та православні священики, українські діточки. Задокументовано, що внаслідок фізичного та психічного терору тут було закатовано більш як 162 в'язні.

У цьогорічному ювілейному заході взяли участь понад тисячу паломників з різних околоць Польщі, України, Словакії та далеких Канади і США. Серед численних прибулих було вже небагато колишніх в'язнів концтабору, які сіли в перших рядах, серед присутніх. Лише з мого рідного села Вербиці, що на Томашівщині, в концтаборі знемагали 98 осіб, з яких прибуло чотири особи. Інші повмирали, а деякі з огляду на стан здоров'я неспроможні були взяти участь у цьому паломництві. Серед закатованих в'язнів унаслідок тортур був страчений в концтаборі з села Вербиця парох о. Юліян Криницький, якого тлінні останки назавжди залишилися на невизначеному місці в цій чужій землі, в Явожно.

У цьогорічних заходах, крім паломників, взяли участь представники місцевої та регіональної влади, українські дипломати, представники греко-католицької і православної церков та колишні в'язні або їхні нащадки. З-посеред політиків, представників місцевої влади, організацій та установ присутні були зокрема: депутат польського парламенту Мирон Сич, генеральний консул України у Кракові Віталій Максименко, президент Явожно Павел Сільберт, голова Об'єднання товариств депортованих українців "Закерзоння" Володимир Середа, голова Інституту національної пам'яті Лукаш Камінський, голова Українських політв'язнів і репресованих Йосиф Мица (колишній в'язень концтабору) та голова Об'єднання українців у Польщі Петро Тима, а також визначний історик Євген Місило, який в основному спричинився до розкриття правди не тільки про перебіг акції "Вісла", але й про жорстокі умови в польському концтаборі в Явожно. Відомо, що до 1989 року правду про концтабір в Явожно влада замовчувала і забороняла про нього згадувати. Про що слушно сказали пізніше історики Євген Місило та Ігор Галагіда. Навіть колишнім в'язням, які пережили різного роду тортури, заборонялося розповідати, про те, що діялося за дротами концтабору у Явожно і в яких умовах вмирали наші в'язні. Роздумуючи над тим голокостом, мимоволі чомусь мені пригадалися слова відомого поета В. Симоненка, написані якраз півстоліття тому, де сказано:

І ненависть регоче на вітрах.
Коли б усі одурені прозріли,

Коли б усі убиті ожили,
То небо, від прокльонів посіріло б…

Символічний пам'ятник на могилі 162 закатованих

Українці, кожного року вшановують пам'ять жертв табору у Явожно, серед порослого лісу, який виріс на сльозах, муках і кістках катованих, – роздумують, моляться, мріють про спасіння і прощення, яке в темряві і бездушності десь губиться роками і чекає на своє воскресіння. Байдуже приглядаються окремі чиновники з високих кабінетів на акцію "Вісла", від якої минуло 65 років. А все, що діялося і під час депортації, і в концтаборі в Явожно, засвідчує, що моральна загальнолюдська справедливість переживає дальшу кризу і руйнує поняття загальнолюдської справедливості. Завдані кривди пустослів'ям не вдасться заступити. Це засвідчує, що моральна криза дальше покутує у свідомості окремих людей.

Цього року було це відзначення особливе з огляду на 65-ті роковини репресійної акції "Вісла", внаслідок якої було депортовано з рідних земель Закерзоння близько 150 тисяч українців, і по наші дні офіційно польська влада не засудила цього ганебного й злочинного вчинку. На початку цієї пропам'ятної урочистості відбулося богослужіння, в якому взяло участь 12 священиків, український чоловічий хор "Журавлі" під диригуванням маестро Ярослава Вуйцика з Перемишля. Богослужіння правили біля пам'ятника (на якому немає викарбуваних імен загиблих) безвинно закатованим в концтаборі, а, крім того, відправлено також панахиду по страчених. Після богослужінь виступали представники влади та різних організацій, які обіцяли викрити історичну правду та закликали до примирення між двома народами. На завершення після офіційних промов, колишнім в'язням концтабору в Явожно голова Головної Управи ОУП – П. Тима вручив медалі, а історик Є. Місило розповів детально про дальші заходи, які провадяться в наукових дослідженнях до повного викриття правди про цей злочинний концтабір. За словами історика, кількість жертв, страчених у концтаборі, сягає понад 500 осіб. Невдовзі ці матеріали повинні бути оприлюднені, сказав Є. Місило.

По завершенню офіційних заходів присутні заслухали історичну доповідь про історію концтабору, відвідали місцевий музей, де була влаштована експозиція, присвячена акції "Вісла" про концтабір, а відтак перейшли до місцевої бібліотеки, там всі разом спожили спільний обід, після якого відбувся концерт українського чоловічого хору "Журавлі" та літературно-музичний монтаж, що його підготував Театр мистецтв у Явожно. На завершення висвітлено фільм Андрія Вархіла "Табір Явожно" (TVP Krakow 1998), який був поєднаний з презентацією книжки Ігоря Галагіди "Греко-католицькі та православні священики в Центральному таборі праці в Явожно 1947–1949. Документи і матеріали". Своюросповідь завершу словами; в'язні концтабору в Явожно, навіть ті, які повернулися на волю, жили довгі роки з ярликом "бандити". У концтаборі були трактовані вони як безправне бидло, як істоти другого сорту. Але завжди слід пам'ятати, що правду ніколи нікому не вбити. Вічна пам'ять безневинно загиблим і терплячим – жертвам концтабору в Явожно.

Ярослав СТЕХ

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9